

з) *Camraganus*, също Боянъ. Изследвачътъ тълкува „Ханъ Кампа“ и *Tzerigus*? инакъ *Telerigus*?

и) *Boilus* и *Bulias* или по-добрь *Bolias* (Βολος, Βουλιας, Βολιας). Гърцитъ наричали българскитъ военачалници: Βολαδης, Βελαδης, т. е. *воевѣди*. — Впрочемъ въ България е имало и особенъ класъ велможи: болгарѣ (чети бояри), по руски бояри. Гърцитъ ги наричали *Bulias* и *Bolias*.

к) **Тарканъ и Конартикинъ**, титли на българскитъ принцове, Романъ и Борисъ. За вѣрността на гръцката транскрипция не може да се гарантира, за това Венелинъ не се опитва и да ги тълкува. Енгелъ Впрочемъ нарочно е избралъ тъкмо най-невразумливитъ и необяснимитъ имена, славянството на които мѣчно може да се съгледа.

л)¹⁾ **Ханъ и Хаганъ**, така се наричатъ българскитъ крале, прѣди българитъ да се смѣсятъ съ славянитъ и власитъ. Обаче още е въпросъ да ли ханъ и хаганъ сж идентични термини. Споредъ Венелина хаганъ, (каганъ, кегентъ), което се издава вече за славянска дума съ своето окончание на анъ, не е нищо друго освѣтъ княганъ или *княганъ*, негли употребявано нам. *князь*. Ако ли българитъ не сж познавали подобна дума, то хаганъ ще е образувано отъ византийцитъ отъ нѣкое българско собствено име на анъ (Ср. Коханъ у карпато-руситъ, Коканъ у сърбитъ, Кавканъ — два български велможа), както нѣското *Kaiser* отъ *Caesar* (отъ *caedo*, режа).

Отъ Венелиновитъ привърженици въ руската наука ще поменемъ за напитъ цѣли накратко *И. Буткова* (Оборона Лѣтописи русской Несторовой отъ наѣта свенитиковъ СПб. 1840) и *Савельева-Ростиславича* (Славянский Сборникъ, М. 1845). Поддѣжко ще се спремъ само върху *Уварова* (*De Bulgarorum utroque origine et sedibus antiquissimum*, Dorpat 1853).

И. Бутковъ (р. 98) главно намира въ обстоятелството, че не е възможно единъ народъ въ 190 години съвсѣмъ да се прѣобразува. — За толкова кратко врѣме българитъ, ако да биха били татари, не би могли да се прѣвърнатъ въ славяни. Обаче той се ползува и отъ нѣкои имена, като избира естествено само тия, които нему се струватъ безспорно славянски, а пропуца изтъкватитъ отъ Енгела и неговитъ привърженици. „Развѣ находимия у Болгаръ въ VIII и IX вѣкъ до Християнства, имена царей и знатныхъ мужей: Валдимира (Владимира), Богориса, Даргомира (Драгомира), Бой-ладовъ или нашихъ Боярь, не суть славянскія?“²⁾

Савельевъ се произнася за езика на прабългаритъ пжтемъ по поводъ на необяснената и до сега формула *етъ бехти* въ послѣсловieto на Тудора, черноризеца Доксова, който въ 907 г. по заповѣдъ на Симеона прѣписалъ словото на Атанасия Александрийски, прѣведено една година по-рано отъ гръцки на славянски отъ ученика на Методия, епископа Константина. Въ това послѣсловие намираме слѣдната лѣтописна бѣлжка:

¹⁾ Тая точка образува у Енгела и Венелина особна рубрика, но нейното мѣсто е очевидно въ реда на етимологичнитъ аргументи.

²⁾ Въ една заб. (р. 236) Бутковъ поменува, че бѣлъ зашщипавалъ славянството на лувнискитъ и волжскитъ българѣ още отъ 1821 год. насамъ въ статитъ си изъ разнитъ журналы: „Нѣчто къ Словоу о полку Игоря“, „О имени козакъ“ и пр.